

ABSTRAKT

Autonomie pacienta je v lékařské a ošetrovatelské praxi velmi důležitou hodnotou a každý nemocný by měl mít právo vyjádřit svůj názor na svoji léčbu. Dříve vyslovená přání dávají člověku možnost vyjádřit se i v situacích, kdy by nemohl komunikovat s okolím. Přestože je možné v České republice sepsat si svá dříve vyslovená přání, využívá tuto možnost jen mizivé procento lidí. Proč tomu tak je?

Ve své diplomové práci jsem si stanovila dva cíle. Zjistit míru informovanosti laické veřejnosti o dříve vyslovených přáních v České republice a zjistit jejich povědomí o možnosti jmenovat opatrovníka, jako prostředníka plnění dříve vyslovených přání jednotlivce a zda by respondenti uvítali větší informovanost o této problematice. Druhým cílem je zjištění postojů respondentů k problematice dříve vyslovených přání. Jestli se zabývali myšlenkou, že by se mohli dostat do situace, kdy by nemohli komunikovat s okolím, jestli by chtěli mít možnost rozhodovat o své léčbě i v této situaci a jestli by respondenti jmenovali svého opatrovníka.

Ráda bych výsledky práce poskytla oddělení řízení kvality a bezpečnosti v nemocnici v rámci zvyšování kvality péče o nemocné, a také je publikovala v odborném časopise. Výsledky práce mohou být rovněž podnětem pro další výzkum.

klíčová slova:

dříve vyslovená přání, lékař, pacient, respondenti, informovaný souhlas a nesouhlas